

naar de opretholdt sig i 5 Aar, saa traadte de ind i en Statspension, som det er blevet kaldet, saa fik de en Alderdomsforsørgelse, og saa levede de som alle andre frængende og ubemidlede Folk hæderligt og uanfægtede, saa var deres Interesse med i Spillet, og saa var der en virkelig human Interesse forbunden med at opretholde dem i 5 Aar for at føre dem ind i det Paradis, som betegnes ved § 14. Men ellers tror jeg det ikke. Og hvor skulde de saa Folk fra? Fra de fattige saa de dem ikke, og de andre kunne de ikke opretholde. Men saa kan det være, at de opretholde dem til deres trefindstyvende Aar. Men sig mig: Hvad naa de saa? Naa de Spor af Ret overfor deres borgerlige Stilling, som de ikke have som Fattiglemmer? Naa de en eneste Bid Brød mere, end de nu saa efter Fattigloven? Det kunne de ikke saa, Reglen bestaar, og den skal fastsættes af den samme Autoritet. Trængens Tilstedeværelse skal ogsaa fastsættes af den samme Autoritet. Der er ingen Forandring deri. Men det troede jeg dog, man jærlig vilde opnaa, at stille disse Personer, saa som det kan blive, frit, saa at de fik om end den samme tarvelige Forsørgelse som nu leveret i Benge eller in natura, som de selv ønskede det, inden for den Begrænsning, som Kommunalbestyrelsen selv har sat, og at de saa maatte leve, hvor de vilde. Men det er slet ikke Tilfældet. Flertallet lader jo § 66 være ganske urørt. § 66 siger, at den Hjælp, disse Mennesker skulle saa, kan bestaa i, at de kunne anbringes i Apler, Hospitaler eller lignende Anstalter. Men nu kunne de give disse Anstalter hvad Navn, De ville, De kunne ogsaa give dem Navn af Forsørgelsesanstalter, og saa have de dem som en Art af Tvangsforsørgelsesanstalter, hvor de den ene Dag ere i Tvangsforsørgelsesanstalten og den anden Dag i Tvangsarbejdsanstalten med Spændetrojer i en anden Del af Bygningen, vi kende dette mangehovedede Væsen, som kaldes Fattigvæsenet. Jeg har aldrig troet, at det skulde være saaledes. Til den, der lever i sit lille Hus, kunne de sige: Ryt ud, min Ven, slyt ind i det Hospital, som er indrettet for Herredet eller for flere Sogne, forlad de gamle Benner, som Du har levet sammen med og har Grundringer fælles med, forlad Dit Hus og Hjem, værtaagod forlad alt dette, vi behøve ikke at gøre andet end umiddelbart at an-

bringe Dig i en af vore Anstalter. Hvad saa de saa der? Spisereglementet er de fattiges Reglement, thi Reglen for deres Ernæring er den samme. Det staar der i Loven. Det skal gaa efter de fattiges Spisereglement, og Tilstanden kan blive ganske den samme paa disse Forsørgelsesanstalter for fattige, paa disse Apler og Hospitaler, som den nu er, hvad Navn man nu vil give dem. Tilstanden paa disse Anstalter beror dels paa de Individider, som ere komne sammen der, paa deres Bestaffenhed, og dernæst og hovedsagelig paa den Gyne, Bestyreren har til at holde Tugt uden strenge Midler. Han maa ikke sætte dem i Spændetrojer, men han kan sætte dem i en aandelig Spændetroje, der er meget værre. En muggen og gnaven Bestyrer, som ikke har noget tilovers for dem, han gaar iblandt, men som kun nødvendigheden og maaske efter et uheldigt Liv og kun for at have Brodet til sig og sine, har taget denne Plads, kan sætte dem i en aandelig Spændetroje hver evige Dag, saa at det bliver alt andet end et Ophold, hvor Kærlighed og Belvilje hersker. Det er det, man giver dem. Man giver Kommunalbestyrelserne, som ikke have Ret til at give dem mere, end de nu-værende fattige saa, Ret til at føre dem ind i Forhold, som ingen kan beskrive eller overse. Jeg hører nok, at den ærede Minister siger, at Djemedet med de fattiges Klasse er forspildt, det maa enhver erkende. Saaledes staar der i Anmærkningerne. Der staar dette: at denne Institution „ikke har svaret til sin Hensigt, turde være almindelig bekendt“, og derfor skulde dette gives i Stedet for de forvøgede Midler til Fattigvæsenet. Men jeg siger, at det er aldeles uhørt, saa kunne de hæve det saa stærkt, de ville, ogsaa paa Grund af Situationen. For øvrigt vil jeg sige, at det undrer mig, at Flertallet har ladet denne Paragraf ogsaa i andre Henseender staa urørt. Se De ikke nu det sidste Punktum? Det synes at tyde paa, at det ikke skal være Meningen, at Opholds kommunen skal kunne sende disse 60aarige Mennesker hjem til Forsørgelseskommunen, men at det ogsaa her, som det andet Steds er nævnt, er saaledes, at Forsørgelseserhvervelsesretten hviler, medens de leve under saadanne Forhold. Jeg haaber, at det er Meningen, men det staar ikke klart udtalt. Saa staar der, at Opholds kommunen har Krav paa at er-